

Hồi thứ 52

Trả thù chồng hạ sát Thương công tử

Lúc này quần đạo đã bao quanh Từ Tranh thành một vòng vây lớn che mắt nhãn quang người đứng trong cửa sổ không nhìn rõ nữa .

Trình Linh Tố nói :

- Đại ca ! ở đây nhìn không rõ . Chúng ta lên nóc nhà coi .

Hồ Phi đáp :

- Phải rồi !

Hai người nhảy lên nóc nhà thấy Từ Tranh quát mắt lên nhìn Thương Bảo Chấn . Thương Bảo Chấn tay cầm đơn đao sống dây lưỡi mỏng còn Từ Tranh tay không .

Trình Linh Tố nói :

- Vụ này bắt công rồi .

Hồ Phi chưa kịp đáp đã nghe Thương bảo Chấn lên tiếng :

- Từ gia ! Thương mỗ động thủ với Từ gia đã không ý đồng người để thủ thắng mà cũng không chiếm phần tiện nghi về binh khí . Từ gia dùng đao còn tại hạ tay không . Thế là Từ gia không thua thiệt gì nữa .

Dứt lời gã liệng đao qua . Từ Tranh vươn tay ra đón lấy thở hồng hộc nói :

- Khi còn ở Thương Gia Bảo , người đối với sư muội ta như vậy mà tưởng ta không có mắt ư ? Bữa nay người kéo bè đến đây làm chi ? Từ mỗ không muốn nói nhiều . Thương Bảo Chấn ! Người lấy đao ra đi .

Thương bảo Chấn lớn tiếng đáp :

- Tại hạ quyết để hai bàn tay không tử đấu với Từ gia . Các vị đại ca ! Nếu tiểu đệ có chết về lưỡi đao của gã cũng chỉ trách mình tự phụ quá đáng , đừng ai vào trợ lực tiểu đệ nữa .

Trình Linh Tố hỏi :

- Sao gã lại to tiếng thế ? Hiển nhiên gã có ý nói cho Mã cô nương nghe rõ . Gã tuy không đấu đơn đao chẳng những muốn phô trương tài nghệ trước ý trung nhân mà còn muốn làm cho nàng động tâm .

Hồ Phi buông tiếng thở dài .

Trình Linh Tố hỏi :

- Đại ca ! Đại ca bảo Mã cô nương muốn ai thắng ?

Hồ Phi lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh không biết .

Từ Tranh thấy Thương Bảo Chấn nhất định không dùng binh khí , hắn cầm ngang thanh đơn đao nói :

- Bữa nay Từ mỗ đã vị vây hãm trong trùng vi cũng không muốn sống để trở về nữa .

Vèo một tiếng , hắn vung đao nhằm đỉnh đầu Thương Bảo Chấn chém xuống .

Võ công Thương Bảo Chấn còn cao hơn Từ Tranh nhiều . Ngày ở Thương Gia Bảo , gã yêu cầu Từ Tranh dạy quyền cước chỉ là giả vờ . Mấy năm nay gã theo Vương thị huynh đệ ở Bát Quái Môn khổ công rèn luyện tiến bộ rất nhiều về Bát Quái Đao và Bát Quái Chưởng .

Từ Tranh thua chạy hàng nửa ngày , sức cùng lực kiệt . Trong tay tuy có đơn đao nhưng đấu với Bát Quái Chưởng của Thương Bảo Chấn mới được mấy chiêu đã lâm vào tình thế hạ phong .

Hồ Phi chau mày nói :

- Gã họ Thương rất xảo quyết !

Trình Linh Tố hỏi :

- Đại ca có muốn ra tay không ?

Hồ Phi đáp :

- Ta vì muốn giúp Mã cô nương mà tới đây nhưng ... nhưng ... ta thật không hiểu ý cô ra sao ?

Trình Linh Tố ra chiêu bất mãn với Mã Xuân Hoa , cô nói :

- Mã cô nương quyết không có sự gì nguy hiểm . Đại ca muốn giúp đỡ cô chưa chắc cô đã chịu nghe , chi bằng chúng ta đi thôi .

Hồ Phi thấy thanh đơn đao của Từ Tranh bị chưởng lực của Thương Bảo Chấn kiếm chế phóng ra những chiêu lệch lạc chẳng vào chưởng pháp nào hết . Chàng lộ vẻ buồn rầu đáp :

- Nhị muội ! Nhị muội nói phải lắm . Vụ này chúng ta không nên can thiệp .

Chàng ở trên nóc nhà nhảy xuống chạy vào thạch thất nói :

- Mã cô nương ! Từ đại ca không chống nổi đến nơi rồi . E rằng gã họ Thương sắp hạ độc thủ .

Mã Xuân Hoa ngơ ngẩn xuất thần , ậm ừ một tiếng chứ không nói gì .

Hồ Phi lửa giận bốc lên không nén nổi nữa , quay lại bảo Trình Linh Tố :

- Nhị muội ! Chúng ta đi thôi .

Mã Xuân Hoa tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc cất tiếng hỏi :

- Các vị đi ư ? Đi đâu bây giờ ?

Hồ Phi ngang nhiên đáp :

- Mã cô nương ! Ngày trước cô nương đã năn nỉ giùm tại hạ , tại hạ rất cảm kích . Nhưng cô nương đối với Từ đại ca như vậy ...

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe ngoài cửa vang lên tiếng rú thê thảm và chính là thanh âm của Từ Tranh . Tiếp theo là tiếng cười khoan khoái của Thương Bảo Chấn .

Quần đạo cũng hoan hô vang dội :

- Hảo Bát Quái Chưởng ! Hảo Bát Quái Chưởng !

Mã Xuân Hoa hốt hoảng la gọi :

- Sư ca !

Rồi nàng xông ra .

Hồ Phi hậm hực nói :

- Tình nhân đánh chết trượng phu là hợp lý lắm rồi còn gì ?

Trình Linh Tố thấy chàng phần nộ quá chừng liền cất giọng ôn nhu an ủi

:

- Vụ này dù đại ca có bản lãnh nghiêng trời cũng chẳng thể can thiệp được

.

Hồ Phi nói :

- Nếu y không yêu sư ca thì sao lại thành thân với y ?

Trình Linh Tố đáp :

- Chắc cô bị bắt buộc phải vâng lời phụ mệnh .

Hồ Phi lắc đầu nói :

- Không phải ! Phụ thân cô bị chết cháy ở Thương Gia Bảo từ trước rồi .

Dù đã có hôn ước cũng nên phế bỏ còn hơn là đi đến kết quả này .

Bỗng nghe trong đám đông có tiếng rên rĩ của Từ Tranh vọng ra .

Hồ Phi cả mừng nói :

- Từ đại ca chưa chết . Ta thử ra coi .

Chàng liền rảo bước chén vào giữa đám quần đạo .

Lạ thay ! Trước đây chưa lâu , quần đạo cùng Hồ Phi thành thế đối lập nhưng hiện giờ chúng chỉ chú ý đến Mã Xuân Hoa , Thương Bảo Chấn và Từ Tranh , tuyệt không để ý gì đến Hồ Phi .

Hồ Phi cúi xuống ngó Từ Tranh thấy trước ngực hắn có vũng máu lớn . Hơi thở hắn đã yếu đi . Hiển nhiên hắn bị chưởng lực của Thương Bảo Chấn đả thương nội tạng . Chỉ trong khoảng khắc là tắt thở .

Mã Xuân Hoa đứng ngăn người ra trước mặt Từ Tranh không nói câu gì .

Hồ Phi cúi xuống khẽ nói vào tai Từ Tranh :

- Từ đại ca ! Đại ca còn việc gì chưa giải quyết , tiểu đệ sẽ giúp cho .

Từ Tranh hết nhìn vợ lại ngó Thương Bảo Chấn . Hắn cười gượng khẽ đáp

:

- Không có .

Hồ Phi nói :

- Tiểu đệ đi kiếm hai đứa con nhỏ để nuôi chúng thành người .

Giữa chàng và Từ Tranh chưa có mối giao tình gì nhưng chàng thấy hấn gặp kết quả này , nổi lòng nghĩa phẫn , không nhìn được mà đứng ra giải quyết đùm người xấu số .

Từ Tranh lại cười gượng thêu thào nói một câu nhưng tiếng nhỏ quá , Hồ Phi không nghe rõ . Chàng gián tai vào bên miệng hấn mới nghe được mấy tiếng nhất gừng :

- Trước khi ... kết hôn ... đã có con rồi ... hai thành nhỏ ... không phải là con tiểu đệ .

Hấn thở hắt ra rồi yên lặng . Hấn chết rồi .

Hồ Phi tỉnh ngộ lắm bảm :

- Không trách Mã cô nương thành thân với hấn . Té ra sau khi Thương Gia Bảo bị thiếu rui , Mã Xuân Hoa không biết đi đâu mà cô lại mang thai , cô không lấy Từ Tranh cũng không được . Thảo nào hai thành nhỏ trắng trẻo khả ái chẳng giống tướng mạo Từ đại ca chút nào .

Chàng đứng ngay người lên , nhận thấy vụ này không liên quan gì đến mình nữa . bỗng tai lắng nghe tiếng vó ngựa vang lên . Hai người kỵ mã mỗi người ôm một thành nhỏ con của Mã Xuân Hoa tới .

Mã Xuân Hoa hết nhìn Từ Tranh lại nhìn Thương Bảo Chấn hỏi :

- Thương thiếu gia ! Thiếu gia đã tay không đánh chết y rồi ư ?

Thương Bảo Chấn đáp :

- Đơn đao còn ở trong tay y , tại hạ không chiếm chút tiện nghi nào cả .

Mã Xuân Hoa gạt đầu rút thanh đơn đao ở trong tay Từ Tranh ra nói :

- Đây là Bát Quái Đao gia truyền của thiếu gia . Khi tiểu muội ở Thương Gia Bảo đã trông thấy rồi .

Thương Bảo Chấn mỉm cười nói :

- Cô nương còn nhớ đợc là may . tại hạ chỉ mong có thể .

Mã Xuân Hoa đáp :

(thiếu 2 trang)

việc đều hiện ra trước mắt .

Trình Linh Tố liếc mắt nhìn Hồ Phi thấy mặt chàng đỏ bừng , ngực nhô lên hụp xuống không ngớt . Hiển nhiên chàng đang dần lửa giận không để phát tác .

Mã Xuân Hoa cầm thanh Bát Quái Đao giơ lên khen :

- Thanh đao tốt quá .

Nàng từ từ bước lại trước mặt Thương Bảo Chấn .

Thương Bảo Chấn hé miệng mỉm cười , nhãn quang tình tứ , đưa tay đón lấy .

Mã Xuân Hoa xoay ngược thanh đao đưa đàng chuôi lại cho gã .

Đột nhiên ánh bạch quang lấp lánh , mũi dao xoay lại đâm vào sau lưng Thương Bảo Chấn .

Thương Bảo Chấn rú lên một tiếng . Gã phóng chưởng đánh ra đẩy Mã Xuân Hoa lùi lại mấy bước miệng lắp bắp :

- Sao ... sao ... nằng lại ...

Gã chưa dứt lời đã té nhào chết ngay tức khắc .

Biến diễn đột ngột không ai để ý đề phòng gì hết . Nguyên Thương Bảo Chấn đánh chết Từ Tranh , Mã Xuân Hoa phải trả thù chồng tưởng ai cũng nghĩ tới nhưng nằng đối với cái chết của Từ Tranh chẳng lộ vẻ thương tâm chút nào , lại thản nhiên đối đáp với Thương Bảo Chấn tựa hồ chấp lại tình xưa .

Quần đạo còn đang ngỡ ngác chưa kịp bật tiếng la , Hồ Phi khẽ đầy sau lưng Trình Linh Tố . Cô dắt Mã Xuân Hoa hấp tấp lui vào thạch thất .

Quần đạo toan ngăn cản thì đã chậm mất một bước .

Sự việc đột ngột quá , quần đạo hiển nhiên còn đang ngẫm nghĩ không tấn công vào thạch thất ngay .

Hồ Phi ngó lời xin lỗi :

- Lúc trước tiểu đệ đã trách lầm cô nương nhưng cô nương không phải con người như vậy .

Mã Xuân Hoa không đáp ngồi ngây người ra trong góc nhà .

Trình Linh Tố bây giờ đối với nằng bằng thái độ khác hẳn . Cô tìm lời an ủi nằng nhưng Mã Xuân Hoa chỉ nhìn thẳng về phía trước không nói nửa lời .

Hồ Phi nhìn Trình Linh Tố đưa mắt ra hiệu . Hai người sóng vai đứng trước cửa sổ .

Hồ Phi nói :

- Mã cô nương trả thù chồng hạ sát địch nhân một cách bất ngờ khiêng gở tay không kịp . Về điểm này ta càng không hiểu .

Trình Linh Tố cũng cảm thấy bao nhiêu biến cố đều do Thương Bảo Chấn mà ra nhưng hiện giờ lại làm chuyện biến thành rất cổ quái . Mã Xuân Hoa ra tay hạ sát Thương Bảo Chấn phải chăng vì nằng thấy trượng phu bị thảm tử mà đột nhiên thiện lương xuất hiện ? Nếu quả bọn cường đạo đều do Thương Bảo Chấn mời đến thì sau khi gã chết rồi bọn chúng tất nhiên phần nộ gọi nhau tấn công nhưng chúng chỉ lộ vẻ kinh dị chứ không hành động gì .

Hồ Phi ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhị muội ! Trong vụ này còn nhiều chỗ khó hiểu . Chúng ta mạo muội dúng tay vào không chừng sẽ gây ra đại họa . Mã cô nương nhất định không chịu nói rồi . Ta đi hỏi tên thủ lãnh bọn cường đạo xem sao .

Trình Linh Tố dặn :

- Đại ca phải thận trọng lắm mới được .

Hồ Phi gật đầu . Chàng mở cửa từ từ đi về phía quần đạo .

Quần đạo thấy chàng đi một mình tay không cầm binh khí đều lộ vẻ kinh dị .

Hồ Phi còn cách quần đạo chừng sáu , bảy trượng dừng lại nói :

- Tại hạ có điều cơ mật muốn bàn với quý thủ lãnh .

Chàng nói rồi vỗ vào người mấy cái tỏ ra không dốt binh khí .

Một hán tử to lớn trong quần đạo lớn tiếng đáp :

- Bọn ta đây toàn là hảo huynh đệ . Các hạ có điều chi cứ nói hà tất phải úp mở .

Hồ Phi cười nói :

- Các vị đều là anh hùng hảo hán thì vị đầu lĩnh dĩ nhiên là một nhân vật không phải tầm thường , chẳng lẽ lại không dám nói với tại hạ một câu .

Lão già gầy nhom xoa tay đáp :

- Nhân vật phi thường thì không dám . Lão phu coi tiểu huynh đệ là một thiếu niên anh hùng , hậu sanh khả ỷ .

Lão đưa lời khen ngợi Hồ Phi nhưng vẻ mặt rất ngạo nghễ .

Hồ Phi chấp tay hỏi :

- Lão gia tử ! Xin lão gia ra ngoài một bước cho tiểu đệ thưa chuyện .

Chàng nói rồi vọt về phía khu rừng trống .

Lão già ghéch mắt lên nhìn . Vừa rồi Mã Xuân Hoa đột nhiên đâm Thương Bảo Chấn khiến ai cũng kinh ngạc . Lão sợ Hồ Phi ngầm ngầm thi kế hạ độc hại người không dám đi ngay . Nhưng không đi lại tỏ ra khiếp nhược . Lão tự nhủ :

- Thế nào mình cũng phải đi rồi nhưng không thể để gã tới gần , phòng gã dùng nguy kế .

Hồ Phi thấy lão từ từ tiến gần lại liền chấp tay nói :

- Văn bối là Hồ Phi . Tôn tính lão gia là gì ?

Lão già hỏi :

- Tôn giá có điều chi muốn nói ?

Hồ Phi cười đáp :

- Chẳng có chuyện gì cả . Văn bối muốn thỉnh giáo mấy đường quyền cước .

Lão già không ngờ Hồ Phi kêu mình ra ngoài để nói câu này , lão không khỏi biến sắc xẵng giọng :

- Hảo tiểu tử ! Người gạt ta ra đây để nói câu này ư ?

Hồ Phi cười đáp :

- Lão gia đừng giận . Văn bối muốn đánh cuộc với lão gia một phen .

Lão già cũng hăng dặng một tiếng rồi xoay mình cất bước .

Hồ Phi nói :

- Văn bối đã tiên liệu lão gia không dám . Văn bối đứng nguyên chỗ không nhúc nhích , lão gia cũng không đánh nổi văn bối .

Lão già tức giận hỏi :

- Người bảo sao ?

Hồ Phi đáp :

- Hai chân vãn bối đóng đinh xuống đất không di động nửa tấc , Còn lão gia tha hồ chạy nhảy . Chúng ta tử đấu quyền cước như vậy , lão gia bảo ai được ai thua ?

Lão già thấy chàng phô trương thân thủ đoạt Lôi Chấn Đáng bắt Uông Thiết Ngạc đoạt kiếm trả kiếm , đón tiếp ám khí , môn nào cũng giỏi . Nếu đơn đả độc đấu thì quả lão có điều khiếp sợ nhưng nghe chàng nói khoác cảm chặt hai chân để đấu với mình thì chuyện này chưa từng nghe ai nói đến trên chốn giang hồ . Lão là chương môn phái Bắc Cực Quyền ở phủ Khái Phong tỉnh Hà Nam . Lão vốn là người thận trọng , võ công lại cao cường vì thế hơn ba chục người tới đây để lão làm thủ lĩnh . Lão chắc mẩm đối phương không di động hai chân thì thế nào mình cũng không thua được liền cười nói :

- Tiểu huynh đệ đưa kiểu cách mới ra khảo nghiệm lão phu . Hay lắm ! Máy rẻ xương tàn này có gãy tay về tay tiểu huynh đệ cũng đành . Chúng ta có được dùng ám khí không ?

Hồ Phi mỉm cười đáp :

- Đã tử võ đã giao hữu với nhau sao lại dùng ám khí ?

Lão già nghĩ bụng :

- Ta có đánh không lại gã cũng chỉ lùi lại ba bước mà gã không xích chân đi thì tay gã chẳng thể với tới được . Vậy có kém lắm cũng giữ được bình thủ .

Lão liền nói :

- Hay lắm !

Hồ Phi nói :

- Giữa vãn bối và lão gia vốn không quen biết . Lần này can thiệp vào chuyện người ta thật là nhộn quá . Vãn bối chỉ mong thua một chiêu nửa thức rồi lập tức cũng nghĩa muội đi ngay .

Lão già bụng bảo dạ :

- Nếu gã cố tình bênh vực Mã cô nương thì vụ này không xong rồi . Còn mình ỷ số đông để tấn công tất nhiên hại nhiều nhất là làm thương tổn Mã cô nương thì vụ này không xong rồi . Còn mình ỷ số đông để tấn công , tất nhiên chết hại nhiều người nhất là làm tổn thương Mã cô nương thì lại càng không ổn , vậy điều đình một cách hoàn hảo hay hơn .

Lão liền đáp :

- Phải rồi ! Vụ này người ngoài không nên can thiệp vào . từ nay Mã cô nương vinh hoa phú quý , địa vị ngất từng mây , tiểu huynh đệ có mối giao tình với cô cũng nên mừng cho cô .

Hồ Phi gật đầu nói :

- Vãn bối có điều không hiểu . Nếu lão gia định nhường nhịn một chiêu thì vãn bối xin lão gia cho biết rõ nguyên uỷ .

Lão già trầm ngâm đáp :

- Được rồi . Chúng ta cứ như thế .

Bồng thấy Hồ Phỉ hai chân đứng cách nhau một thước tám tấc , coi vững như núi . Lão già động tâm nghĩ thầm :

- Không chừng mình thua gã thiệt .

Lão nói tiếp :

- Chúng ta cần thuyết minh trước . Lão phu mà thua sẽ nói rõ sự việc cho tiểu huynh đệ hay nhưng với điều kiện là tiểu huynh đệ không được với người thứ hai nào .

Hồ Phỉ nói :

- Văn bối nói với nghĩa muội thì được chứ ?

Lão già đáp :

- Cũng không được .

Hồ Phỉ nói :

- Văn bối đành theo lời lão già nhưng chắc đâu văn bối thắng được lão nhân gia ?

Lão già mỉm cười nói :

- Lão phu xin lỗi .

Tay trái phóng chưởng đánh ra , tay mặt thành móc câu . Đó là Thủ Sơn Thức Trơn Bắc Cực Quyền .

Hồ Phỉ tiện tay đưa lên gạt nhưng cảm thấy chưởng lực của lão rất hùng hậu liền nói :

- Hảo chưởng lực !

Quần đạo thấy hai người đưa nhau vào rừng động thủ liền tới tấp léo lại nhưng hai người vừa đấu vừa cười , chúng liền đứng ngoài coi chứ không đến .

Trong Bắc Cực Quyền có Phiên Thủ , Diệp Uyển , Thốn Khẩu , Đầu Triển lại chia làm tám thức là Lấu , Da , Đàng , Phong Thích , Đẳng , Rảo Quái . Lão già thi triển Phiên Thủ rất minh mẫn , Diệp Uyển rất xảo diệu , Thốn Khẩu rất tinh thâm , Đầu Triển rất thần tốc . Quyền thuật các nhà khác khó lòng bì kịp .

Quần đạo ngấm ngấm bội phục và nhận ra Bắc Cực Quyền nổi danh hai miền Nam Bắc sông Đại Hà hơn ba chục năm quả nhiên là chân tài thực học chứ không phải hư danh .

Lão già tiến một bước thành ba vòng , ba bước thành chín vòng . Đại thức biến thành Tiểu Thức , Tiểu Thức biến thành Kỵ Mã Thức , Ngư Lân Thức , Cung Bộ Thức , Mã Tát thức , tung hoành bên mình Hồ Phỉ . Quyền cước mỗi lúc một mau lẹ .

Hồ Phỉ vẫn đứng vững thấy thức nào hóa giải thức ấy . Quả nhiên hai chân không di động chút nào .

Đấu đến chừng lão già cảm thấy quyền chưởng của mình dần dần chậm lại dường như bị một luồng tiềm lực cản trở . Lão la thầm :

- Hồng hét !

Lão toan nhảy lùi ra là kẻ như bình thủ không phân thắng bại . Ngờ đâu tay trái lão thu về , tay mặt Hồ Phi chụp được tay phải lão . Đồng thời tay trái chàng nắm lại thành quyền khê thụ vào khuỷu tay lão . Lão già muốn giựt ra nhưng lại sợ gãy cánh tay mặt .

Lão đang hoang mang thì đột nhiên Hồ Phi buông ta , chân bước loạng choạng nói :

- Chương lực của lão gia rất hùng hậu . Văn bối khâm phục vô cùng .

Lão già hiểu rõ , cảm kích vô cùng , vì Hồ Phi đã buông tha lão không đánh gãy tay , lại cố ý chân bước loạng choạng giả vờ thành thế quên bình không phân thắng bại để bảo toàn thể diện lão trước mặt quần đạo .

Lão liền dặt tay Hồ Phi cười nói :

- Tiểu huynh đệ thật là người anh hùng . Chúng ta qua bên này nói chuyện .

Hai người đi vào rừng sâu . Hồ Phi thấy bốn mặt vắng người đã tưởng lão sắp nói rồi . Không ngờ lão nhảy lên cây , nhìn chàng vẫy tay .

Hồ Phi liền nhảy lên ngồi trên cành cây .

Lão già nói :

- Chúng ta ở trên này nói chuyện tĩnh mịch hơn .

Lão già mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ nghe Ưông Thiết Ngạc huynh đệ nói các hạ họ Hồ tên Phi , không hiểu chữ Phi là văn chương đẹp đẽ hay Phi là phân biệt phải trái ?

Hồ Phi nghe lão nói văn chương liền đáp :

- Phi là thảo tự chi Phi , nói thô lỗ không có văn vẻ . Nó là chữ Văn bên trên thêm vào chữ Phi .

Lão già cười ha hả nói :

- Tại hạ là Tần Nại Chi , suốt đời bôn tẩu giang hồ đã gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bốn phương như chưa thấy ai nhỏ tuổi như các hạ mà võ công đến trình độ xuất thần nhập hóa .

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Các hạ lòng dạ thiện lương , trung hậu kiến thức cũng không phải tầm thường thật là hiếm có . Lão phu khâm phục lắm .